

Единственъ исходъ.

Той прѣдаде!

Той прѣдаде приятеля си.

И приятельтъ му загина на вжето.

Цѣна на прѣдателството бѣше нѣколко шѣпи злато и отварянето нему вратата на България.

Той тури златото въ пазвата и потегли за отечеството си, — когато още тѣлото на жертвата се люшкаше на въздуха.

Той потегли за отечеството си, вмѣсто къмъ нѣкоя върба...

Юда бѣше по-чувствителенъ.

Злодѣйството бѣше извършено тайно и хитро; паритѣ бѣхж дадени и получени въ тъмнината, и безъ да произведатъ звънъ. За тоа той си каза: „Никой не видѣ, не чу; само единъ ще сѣти и може да обади; но гробътъ не говори. Тайната е пълна. Да вървж въ България“.

И той влѣзна въ нея.

Веднага той потрепера. Оная мрътва дрипа, която до тогава плуеше въ гърдитѣ му безгласна и безжизненна, разшава се ненадѣйно. Умрѣлата съвѣсть оживѣ, тоестъ, стана гузна. Тогава прѣдательтъ си помисли: „Когато отидж тамъ, за дѣто съмъ тръгналъ, мене ще ме срѣщ-